

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/14/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010092
Dátum vydania rozhodnutia:	15.02.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010092.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová č. 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava, IČO: 36 731 544, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova č. 8, Bratislava, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. RP/18/2011 z 26. apríla 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/18/2011 z 23. apríla 2011 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 € (šesťdesiatšesť eur) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v K., č. účtu XXXXXXXXXX/XXXX v lehote 10 (desať) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/18/2011 z 26. apríla 2011 odporca ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii účinnom do 26. novembra 2009 rozhodol, že účastník správneho konania č. 36-PLO/O-762/2010 MAC TV s.r.o. porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii účinného do 26. novembra 2009 tým, že dňa 26.11.2009 o cca 20:16 hod. odvysielal sponzorovaný program Panelák, v ktorom osobitnými propagačnými zmienkami došlo k priamej podpore služby LOTO sponzora programu TIPOS, národná lotériová spoločnosť, a.s., za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii účinnom do 26. novembra 2009 pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii účinnom do 26. novembra 2009 vo výške 1.000 €.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas opravný prostriedok, v ktorom namietal, že rozhodnutie odporcu je v rozpore s princípmi právneho štátu a v rozpore so zákazom retroaktivity. Odporca začal konanie vo veci porušenia ustanovení zákona o vysielaní po nadobudnutí účinnosti novely zákona (15.12.2009), pričom prejednávany skutok sa stal za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy. V novelizovanej právnej úprave neexistujú prechodné ustanovenia obsahujúce režim pre použitie zákona na skutky, ktoré sa stali pred účinnosťou novely, avšak ich prejednanie nebolo skončené, prípadne ani začaté ako v tomto prípade. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné konanie je konaním správneho trestania, poukázal navrhovateľ na úpravu otázky retroaktivity pre trestné konanie. Retroaktivita je v prípade posudzovania trestnosti činov zakázaná v rámci čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o ochranu pred retroaktivitou právnych účinkov v ostatných veciach (podľa právneho názoru Ústavného súdu SR), je implikovaná (ochrana) v princípe právneho štátu ustanoveného čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Navrhovateľ je toho názoru, že s ohľadom na ustanovenie čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, nie je možné takúto aplikáciu právnej normy na vznik právnych vzťahov pred účinnosťou tejto právnej normy pripustiť. Takáto aplikácia právnej normy by bola v rozpore s princípmi právneho štátu, a to najmä so zásadou právnej istoty účastníkov právnych vzťahov. Je potrebné vykladať právne normy v súlade s ústavným príkazom podľa čl. 154 ods. 4 Ústavy SR.

Navrhovateľ poukázal na to, že v dôsledku zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní č. k. 3SŽ 11/2000 z 8. februára 2011, ktorým je Rada ako správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, viazaná, Rada rozhodla ako je uvedené vyššie podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase spáchania správneho deliktu.

Podľa názoru navrhovateľa v novelizovanej právnej úprave zákona o vysielaní a retransmisii absentujú prechodné ustanovenia, ktoré by riešili vzniknutú situáciu a upravovali by použitie zákonných ustanovení platných a účinných pred novelizáciou zákona o vysielaní a retransmisii, v konaniach po účinnosti novely. Vzhľadom na absenciu týchto prechodných ustanovení konštatoval, že predmetné ustanovenia právneho predpisu v znení pred novelou zákona o vysielaní a retransmisii boli v čase vydania napádaného rozhodnutia neúčinnou právnou normou. V zmysle § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) je takáto vada dôvodom pre zrušenie rozhodnutia v rámci preskúmania rozhodnutí v správnom súdnictve, navyše použitie neúčinného právneho predpisu spôsobuje ničotnosť rozhodnutia správneho orgánu. Použitie neúčinnnej právnej normy pritom napĺňa tiež dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 OSP, nakoľko sa jedná o nesprávne právne posúdenie veci.

Ďalej navrhovateľ poukázal na to, že vyššie uvedené dôvody pre zrušenie rozhodnutia sa dotýkajú hmotnoprávneho posúdenia deliktu a uloženia sankcie. Rada vo svojom rozhodnutí okrem kvalifikácie konania s odvolaním sa na zákon účinný v čase spáchania údajného správneho deliktu uviedla tiež, že „postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 26.11.2009 rozhodla,.. Takýto postup je však podľa jeho názoru v rozpore s uvádzaným ustanovením Ústavy Slovenskej republiky článok 50 ods. 6. Ústavný príkaz, ktorý dáva rámec pre zákonnú úpravu použitia zákona účinného v čase spáchania deliktu sa vzťahuje výlučne na hmotnoprávne posúdenie trestnosti činu a uloženie sankcie, nie je však vôbec možné kedykoľvek použiť procesný predpis, ktorý by v čase konania nebol účinný, tak ako to urobila v tomto prípade Rada. Procesný postup je zásadne vždy upravený platným a účinným predpisom v čase konania. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím v správnom trestaní, je možné poukázať na úpravu podľa Trestného zákona, ktorý v § 2 ods. 1 hovorí: „Nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.“ Možnosť použiť hmotnoprávny predpis platný v čase spáchania deliktu je v trestnom práve doplnená použitím aktuálneho procesného predpisu. Postup Rady je preto v hrubom rozpore s princípom právneho štátu a hrubo narúša právnú istotu účastníka konania.

Na záver navrhovateľ uviedol, že rozhodnutie vo výroku, napriek skutočnosti, že došlo k zrušeniu predchádzajúceho rozhodnutia Rady práve pre nezrozumiteľnosť, opäť neurčuje pri všetkých odvolaniach sa na zákon 308/2000 Z. z. rovnako, o ktoré znenie zákona ide (určenie výšky sankcie).

Na pojednávaní 15. februára 2012 namietol tiež neurčitosť napadnutého rozhodnutia odporcu pokiaľ ide o odôvodnenie výšky uloženej pokuty, nakoľko podľa jeho názoru, odporca nezohľadnil všetkých sedem kritérií, s ktorými mu zákon ukladal sa vysporiadať, keď sa vysporiadal len s tromi.

Z uvedených dôvodov žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení zo 7. júla 2011 uviedol, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupoval presne podľa názoru najvyššieho súdu vyjadrenom vo viacerých rozhodnutiach (medzi inými 5SŽ/18/2010 z 9. novembra 2010, 8SŽ/7/2010 z 10. marca 2011), keď protiprávne konanie navrhovateľa posudzoval podľa právneho predpisu účinného v čase, keď k porušeniu povinností uložených zákonom došlo a podľa týchto ustanovení postupoval aj pri ukladaní sankcie, čo je plne v súlade s princípmi správneho trestania a v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Skutočnosť, že správny orgán má v novom konaní postupovať podľa právneho predpisu účinného v čase, keď došlo k správne deliktu, je vyjadrená v zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu, ktorým je správny orgán viazaný. Navrhovateľove argumenty o oddelení procesných a hmotnoprávnych ustanovení považuje odporca za účelové. V praxi nie je podľa jeho názoru reálne možné posúdiť správny delikt z hľadiska hmotnoprávnych ustanovení a pri vydaní rozhodnutia vo veci samej postupovať podľa „iných“ procesnoprávnych ustanovení (napr. ustanovení, ktoré nadobudli účinnosť neskôr). Navrhovateľom spomínaný § 71 zákona o vysielaní a retransmisii ustanovuje procesné právne normy, podľa ktorých má správny orgán postupovať pri prejednávaní porušenia tohto zákona. Predmetné ustanovenie tiež v určitých prípadoch vymedzuje vzťah špeciality medzi osobitnými právnymi predpismi a všeobecným právnym predpisom zákonom o vysielaní a retransmisii. Je teda zrejmé, že v prípade ak dôjde k zmene v rámci tohto ustanovenia, táto zmena sa nemusí prejavíť iba v procesnom postupe správneho orgánu, ale môže tiež viesť k odlišnému hmotnoprávnemu posúdeniu vecí samej.

Navyše, ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii upravujúce procesné postupy odporcu sa v žiadnom ohľade nezmenili a teda boli a sú úplne identické tak pred ako aj po účinnosti novely zákona o vysielaní a retransmisii s účinnosťou od 15. decembra 2009.

Odporca teda po procesnej stránke musel a postupoval rovnako bez ohľadu na formálne označenie ustanovení, ktoré okrem iného upravujú procesný postup odporcu. Sám navrhovateľ vo svojom odvolaní nebol schopný konkretizovať akým spôsobom malo byť zasiahnuté do jeho práv a už vôbec nie do jeho právnej istoty.

Odporca poukázal na to, že administratívnoprávna zodpovednosť navrhovateľa v danom prípade bola posúdená podľa právnych predpisov účinných v čase, keď k správne deliktu došlo a právna istota navrhovateľa teda nemohla byť v žiadnom prípade narušená. Navrhovateľovo konanie bolo správne deliktom podľa právnych predpisov účinných v čase, keď k tomuto konaniu došlo, pričom neskoršia právna úprava nie je v žiadnom ohľade pre navrhovateľa priaznivejšia.

Pokiaľ navrhovateľ vo svojom odvolaní tvrdil, že výrok rozhodnutia je opätovne nezrozumiteľný, nakoľko opäť neurčuje pri všetkých odvolaniach sa na zákon o vysielaní a retransmisii rovnako, o ktoré znenie zákona ide, odporca poukázal na to, že uložil navrhovateľovi sankciu podľa ustanovenia účinného v čase, keď došlo k spáchaniu správneho deliktu, čo jednoznačne vyplýva z legislatívnej skratky uvedenej v úvode výroku rozhodnutia.

Podľa názoru odporcu, ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a preto žiadal, aby najvyšší súd rozhodol, že v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdzuje.

Na ústnom pojednávaní zástupca odporcu zotrval na svojich písomných vyjadreniach a pokiaľ ide o námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočne odôvodnenej výšky pokuty, túto označil za účelovú, nakoľko v napadnutom rozhodnutí zohľadnil všetky kritériá, ktoré sa pre daný prípad dali použiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona o vysielaní a retransmisii) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) 15. februára 2011, oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov, včítane vyjadrenia odporcu zo 7. júla 2011, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 36-PLO/O-762/2010 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Podľa § 250i ods. 3 OSP, pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správne orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého

rozhodnutia.

Podľa § 250j ods. 3, súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii účinnom do 14. decembra 2009, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa ods. 2 na vysielanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o reklame, len ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ods. 3 ustanovenia jedenástej časti sa nevzťahujú na konanie o licencií podľa osobitného predpisu.

Podľa ods. 4 voči štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore, sa na účely tohto zákona postupuje rovnako ako voči členskému štátu Európskej únie.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii účinnom od 15. decembra 2009 do 31. decembra 2010, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa ods. 2 na vysielanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o reklame, len ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ods. 3 ustanovenia jedenástej časti sa nevzťahujú na konanie o licencií podľa osobitného predpisu.

Podľa ods. 4 voči štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore, sa na účely tohto zákona postupuje rovnako ako voči členskému štátu Európskej únie.

Podľa ods. 5 na poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie sa vzťahuje osobitný predpis, ak tento zákon neustanovuje inak.

Odporca napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že 26. novembra 2009 o cca 20:16 hod. odvysielal sponzorovaný program Panelák, v ktorom osobitnými propagačnými zmienkami došlo k priamej podpore služby LOTO sponzora programu TIPOS, národná lotériová spoločnosť, a.s.. Skutkový stav nebol medzi účastníkmi konania sporný.

V danom prípade bolo rozhodnuté o správnom delikte a navrhovateľovi bola uložená pokuta za porušenie právneho predpisu, pričom došlo k zmene právnej úpravy v období medzi porušením povinnosti a rozhodovaním odporcu. Predmetný skutok sa stal v čase za účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona č. 318/2009 Z. z.. V čase prvého rozhodovania odporcu (rozhodnutie zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 SŽ 11/2010) o tomto skutku nadobudol účinnosť zákon č. 498/2009 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 308/2000 Z. z.. V čase druhého rozhodovania odporcu o tomto skutku, ktorý je predmetom tohto preskúvacieho konania, nadobudol účinnosť zákon č. 532/2010 Z. z. od 1. januára 2011.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že odporca použil síce právnu úpravu účinnú v čase, keď sa skutok stal, avšak pre chýbajúce prechodné ustanovenia v novele zákona o vysielaní a retransmisii - zákon č. 318/2009 Z. z. účinný od 15. decembra 2009 (ďalej len „novela“) týmto spôsobom vlastne postupovať nemohol, nakoľko rozhodoval podľa právneho predpisu, ktorý nebol účinný, čo spôsobuje nezákonnosť jeho rozhodnutia, pričom poukázal na § 250j ods. 3 OSP. Taktiež poukázal na to, že odporca nemohol postupovať podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii účinnom do 26. novembra 2009, nakoľko toto procesné ustanovenie bolo v čase vydania rozhodnutia neúčinné a vzhľadom na chýbajúce prechodné ustanovenia novely nepoužiteľné, čo opäť má za následok nezákonnosť rozhodnutia, čím bolo zasiahnuté najmä do jeho právnej istoty.

Pokiaľ ide o prvú námietku navrhovateľa týkajúcu sa použitia hmotnoprávných predpisov, odporca postupoval správne, keď pre posúdenie porušenia právneho predpisu navrhovateľom, ako aj pri ukladaní sankcie zaň, použil zákon účinný v čase, keď ku spáchaniu tohto skutku došlo. Ide o základný princíp aplikovaný nielen v správnom trestaní a akékoľvek úvahy navrhovateľa, že vzhľadom na chýbajúce prechodné ustanovenia novely zákona o vysielaní a retransmisii rozhodol správny orgán podľa neúčinného právneho predpisu, a preto je potrebné jeho rozhodnutie zrušiť (s poukazom na § 250j ods. 3 OSP), považuje najvyšší súd za neopodstatnené až špekulatívne. Z výroku napadnutého rozhodnutia je nepochybné že odporca pri ukladaní pokuty a posudzovaní správneho deliktu postupoval podľa účinného právneho predpisu, keďže mal postupovať podľa zákona účinného v čase, keď sa správny delikt stal a to aj urobil. Preto v tejto časti je opravný prostriedok navrhovateľa neopodstatnený.

Pokiaľ ide o druhú námietku, týkajúcu sa použitia procesných predpisov, t. j. postup odporcu podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii v znení účinnom do 26. novembra 2009, deklarovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd sa stotožnil s názorom navrhovateľa, že odporca pochybil, keď v rozhodnutí uviedol, že postupoval podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii v znení účinnom ku dňu 26. novembra 2009.

Na tomto mieste považuje najvyšší súd za potrebné odporcovi pripomenúť, že takýto postup nemá oporu v zákone ani v právnej praxi, nakoľko pri rozhodovaní sa správny orgán musí riadiť procesným predpisom účinným v čase, keď vo veci koná a rozhoduje, pokiaľ v prechodných ustanoveniach novely procesného právneho predpisu, ktorá bola medzičasom prijatá, v tomto prípade boli prijaté dokonca dve novely bez prechodných ustanovení k úpravám účinným od 15. decembra 2009, resp. od 1. januára 2011, nie je uvedené, že sa prípadné začaté konania dokončia podľa starého právneho predpisu. Preto mal odporca bez akýchkoľvek pochybností postupovať podľa § 71 účinného v čase, keď rozhodnutie prijímal a túto skutočnosť v napadnutom rozhodnutí aj deklarovať.

Avšak, ako vyplýva z § 250i ods. 3 OSP, bolo úlohou najvyššieho súdu preskúmať, či toto procesné pochybenie odporcu, ktoré vo všeobecnosti môže byť vážnym zásahom do právnej istoty účastníka konania, v súvislostiach tohto konkrétneho prípadu mohlo takýto zásah spôsobiť.

Najvyšší súd pripomína, že právne normy nepôsobia vo vákuu, ale v ľudskej spoločnosti, a preto pri ich výklade a aplikácii je bezpochyby potrebné prihliadať na to, ako ich prípadné porušenie zasiahne právnu istotu a práva navrhovateľa. Prihliadať na procesné pochybenie správneho orgánu, ktoré samé osebe nespôsobilo žiaden zásah do práv navrhovateľa by bolo prílišným formalizmom, čo je vyjadrené v § 250i ods. 3 OSP.

Z opravného prostriedku navrhovateľa nie je zrejmé, ako postup odporcu zasiahol do jeho práv a chránených záujmov, okrem všeobecného tvrdenia o porušení princípu právnej istoty. Z dikcie § 71 pred a po prijatí oboch noviel zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že po prijatí novely účinnej od 1. januára 2011 bol doplnený ods. 5, ktorý pri poskytovaní audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie odkazuje na právnu úpravu osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak a v ods. 1 došlo k vylúčeniu aplikácie § 23 Správneho poriadku v tam uvedenom rozsahu z dôvodu, že od 1. januára 2011 má odporca povinnosť zverejňovať zápisnicu z rokovania rady, vrátane zápisnice o hlasovaní, na webovom sídle rady najneskôr do piatich pracovných dní od skončenia zasadnutia rady, s výnimkou skutočností, ktoré podliehajú ochrane údajov podľa osobitných predpisov a zápisnice z rokovania podľa jedenástej alebo dvanástej časti.

Podľa názoru najvyššieho súdu, pokiaľ by navrhovateľ preukázal, že práve neaplikovaním uvedených nových ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii došlo k zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov, bol by dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko by bolo zrejmé, že v dôsledku vadného postupu správneho orgánu boli jeho práva porušené.

Avšak v danom prípade navrhovateľ v opravnom prostriedku takéto skutočnosti nepreukázal, a preto podľa názoru najvyššieho súdu, samotné uvedenie slovného spojenia: "...postupom podľa § 71 v znení účinnom do 26. novembra 2009..." v záhlaví napadnutého rozhodnutia nebolo takou vadou v postupe správneho orgánu, ktorá by mala za následok jeho nezákonnosť.

Pokiaľ navrhovateľ na pojednávaní namietol nedostatočne odôvodnenú výšku pokuty, najvyšší súd považoval túto jeho námietku jednak za účelovú, nakoľko ju predniesol až na ústnom pojednávaní a

jednak za neodôvodnenú, nakoľko ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia odporcu, pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty odporca zohľadnil závažnosť správneho deliktu, ktorá bola pomerne vysoká, vzhľadom na vyšší rozsah a vyššiu intenzitu osobitných propagačných zmienok o službe sponzora v predmetnom programe, mieru zavinenia, keďže navrhovateľ bol už v minulosti právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, rozsah a dosah vysielania, navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom, trvanie a následky porušenia povinností, z rozhodnutia a jeho odôvodnenia vyplýva, že išlo o väčší časový úsek, v rámci ktorého došlo k porušeniu predmetnej povinnosti, ako aj spôsob porušenia povinnosti, ktorý je uvedený vo výroku rozhodnutia a taktiež sa vysporiadal s otázkou, že nedošlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a že nebola uložená osobitná sankcia samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pre túto oblasť neexistuje.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ v opravnom prostriedku ani v priebehu konania nespochybnil inú vecnú stránku rozhodnutia, najvyšší súd považoval rozhodnutie odporcu za vecne správne, a preto z vyššie uvedených dôvodov rozhodol napriek spomínaným procesným vadám s použitím § 250i ods. 3 OSP tak, že toto ako zákonné podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľ v konaní nebol úspešný, a odporcovi náhrada trov neprináleží.

O povinnosti zaplatiť súdny poplatok na podanie opravného prostriedku rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.